

COLLEGE VAN BEROEP VAN DE NVO NEDERLANDSE VERENIGING VAN PEDAGOGEN EN ONDERWIJSKUNDIGEN

Zaak CvB 25-01, beroep van de heer A., klager in eerste aanleg (hierna appelland) tegen mevrouw drs. B., (hierna verweerster), inzake het beroep tegen de uitspraak van het College van Toezicht van de NVO met nummer CvT 24-11

Samenstelling van het College van Beroep van de NVO bij deze beoordeling.

- De heer mr. D. Beltman, voorzitter
- Mw. F.M. Engelberts MSc, lid
- Mw. drs E.F.M. van Hoof, lid

Het College van Beroep baseert zich bij de behandeling van dit beroep op de beroepscode 2021 van de NVO en het Reglement voor het College van toezicht en het College van Beroep van de NVO.

Het College van Beroep beslist in deze zaak conform zijn taakstelling in artikel 3.1 van het bovengenoemde Reglement, waarin staat dat het College van Beroep onderzoek doet op grond van de klacht, vervat in het beroepschrift. Daarbij kan het College van Beroep de uitspraak van het College van Toezicht bevestigen, wijzigen, dan wel vernietigen. Het College van Beroep komt daarmee tot een definitief eindoordeel.

1. De feiten

Appelland is in de hoedanigheid van fysiotherapeut vanaf 2008 betrokken geweest bij X, een meervoudig gehandicapt meisje met ernstige lichamelijke beperkingen, geboren in 2006. Zij communiceerde onder meer door middel van gefaciliteerde communicatie. Door de ouders van X is aangifte gedaan van seksueel misbruik van X door appelland. De zaak is door het OM geseponeerd in 2020 wegens gebrek aan bewijs. Verweerster werd in 2020 door organisatie Y benaderd om de ouders te ondersteunen bij de gevolgen en ervaringen met gesteld seksueel misbruik van X. Nadat de opdracht via Y was geëindigd heeft zij vanuit haar eigen praktijk in opdracht van de ouders deze ondersteuning laag-frequent voortgezet.

Op basis van artikel 12 van het Wetboek van Strafvordering is door de ouders een klaagschrift ingediend en alsnog om vervolging verzocht. In 2022 besloot het Gerechtshof dat appelland alsnog vervolgd diende te worden. Verweerster heeft op 25 mei 2024 een brief aan de ouders van X geschreven in het kader van haar ondersteuning aan de ouders waarin de constatering die met verweerster gedeeld zijn over het seksueel misbruik op een rij zijn gezet als dossiervorming voor de ouders. Verweerster heeft ouders hierna op hun verzoek toestemming gegeven de brief te laten lezen aan de advocaat. De advocaat van X heeft de brief, samen met het curriculum vitae van verweerster op 3 juni per e-mail ingebracht in de strafzaak. Op 4 juni 2024 vond de zitting bij de rechtbank plaats. Op 18 juni 2024 verklaarde de rechtbank het ten laste gelegde niet bewezen en sprak appelland daarvan vrij.

2. Verloop van de procedure

Het College van Toezicht (CvT) ontving op 9 december 2024 een klachtschrift van appelland. Het CvT heeft hiervan op 25 juni 2025 uitspraak gedaan. De uitspraak is op deze zelfde datum verzonden aan partijen. Het CvT oordeelde de klacht gegrond en legde de maatregel van waarschuwing op.

De klacht hield het volgende in. In de brief benoemde verweerster de voornaam van appelland meerdere malen in relatie tot uitspraken van X over seksueel misbruik, die zij had gedaan door middel van Gefaciliteerde Communicatie. Tevens schreef verweerster in de brief dat seksueel misbruik klinisch aannemelijk was. Hiermee legde zij een verband tussen appelland en het seksueel misbruik, terwijl verweerster vanuit haar vakkennis had moeten en kunnen weten dat Gefaciliteerde Communicatie onbetrouwbaar is en zij niet zomaar op

verklaringen die hiermee zijn gegeven mocht vertrouwen. Appellant achtte de brief een poging om de strafzaak te beïnvloeden.

De feiten zoals weergegeven in de uitspraak van het CvT, voor zover in beroep niet weersproken door partijen, en de overwegingen en beoordeling van het CvT over deze klacht worden beschouwd als hier ingelast en deel uitmakend van deze uitspraak.

Appellant is bij monde van zijn gemachtigde tegen de uitspraak van het CvT in beroep gekomen bij beroepsschrift van 6 augustus 2025, aangevuld op 29 augustus 2025.

Het beroepsschrift is ontvangen binnen de beroepstermijn na de toezending van de uitspraak van het College van Toezicht. Het beroep is ontvankelijk verklaard.

Verweerster heeft op het beroep gereageerd met haar verweerschrift van 16 oktober 2025.

Met dit verweer diende zij tevens incidenteel beroep in.

Appellant heeft op dit incidentele beroep gereageerd met zijn schrijven van 19 december 2025.

Partijen hebben tijdens de hoorzitting op 20 februari 2026 hun standpunten nader toegelicht naar aanleiding van vragen van het College.

3. Standpunten van partijen

3.1 Het standpunt van appellant

1. De ernst van de schending van artikel 38 van de BC ziet appellant niet terug in de uitspraak van het CvT.

Verweerster was vanaf augustus 2020 betrokken bij het gezin. Er kan vanuit gegaan worden dat zij goed op de hoogte was van de ontwikkelingen in de strafzaak. Uit de tekst van de brief blijkt geen open blik naar alle feiten die voorhanden waren rondom het vermeende misbruik.

Verweerster had een eigen onderzoeksplicht. Zij had een zelfstandig oordeel moeten vormen over de betrouwbaarheid van communiceren door X, los van wat haar ouders, begeleiders en anderen rond haar hierover dachten.

Verweerster was op de hoogte van de rapporten en andere omstandigheden die de verkregen verklaringen met Gefaciliteerde Communicatie in twijfel trokken, maar heeft desondanks geen reden gezien tot een heroverweging van de diagnostiek.

Tijdens het vervolg van het strafproces in 2022 hebben diverse deskundigen de betrouwbaarheid van verklaringen van X in de strafzaak door middel van Gefaciliteerde Communicatie in twijfel getrokken. Daarnaast is er veel foto- en videomateriaal beschikbaar waarop duidelijk is dat X zich altijd zeer vertrouwd heeft gevoeld bij appellant.

X had visuele problemen. Er is nooit vastgesteld wat zij precies kan zien. Hierdoor moet de betrouwbaarheid van de Gefaciliteerde Communicatie des te meer in twijfel worden getrokken.

2. Het College van Toezicht stelt in haar overwegingen dat Gefaciliteerde Communicatie onder bepaalde voorwaarden werkzaam blijkt. Dit is echter wetenschappelijk niet waar te maken. Er is sinds het ontstaan van deze methode in de jaren 70 van de vorige eeuw nog nooit via een gecontroleerde test aangetoond dat de cliënt aan het woord is. Zolang dat niet is aangetoond moeten we ervan uitgaan dat het de facilitator is die aan het woord is. Door het hoofd op een bepaalde manier te bewegen dwingt de facilitator de gebruiker in een zekere richting. Zodoende stuurt de facilitator de communicatie en maakt de keuzes daarin. Niet de gebruiker, maar de facilitator bepaalt de communicatie. Bij afwezigheid van de facilitator komt er geen communicatie tot stand. Gefaciliteerde Communicatie heeft al tot veel misstanden en valse beschuldigingen geleid. Dat heeft vele internationale organisaties ertoe gebracht stelling te nemen tegen het gebruik van deze methode.

3. Het CvT heeft terecht vastgesteld dat er sprake is van schending van art. 38 van de Beroepscode (2021) omdat verweerster zonder toestemming van appellant gegevens over

hem heeft opgenomen in de eindrapportage en deze aan ouders heeft verzonden. Verweerster noemt appelland tot vier keer toe met naam in de brief en legt in de context van de brief een direct verband tussen klager en X als slachtoffer van door VW aannemelijk geacht seksueel misbruik.

Verweerster heeft met de zinsnede: "Dit alles overziend kan ik vanuit dit kader zeggen dat dat seksueel misbruik klinisch aannemelijk is en dat een ander scenario voor deze combinatie van klachten en uitlatingen zich niet voordoet." een duidelijk oordeel over appelland gegeven. Dit is een overtreding van lid 1 van artikel 38 dat zegt dat geen oordeel wordt gegeven over andere leden van het cliëntsysteem. Appelland vindt hierover niets terug in de uitspraak van het CvT.

4. Appelland is het niet eens met de conclusies in de uitspraak rond de verzending van de rapportage aan ouders.

In overweging 6 stelt het CvT dat verweerster feitelijk onbekend was met de bedoelingen van de advocaat en de ouders ten aanzien van het gebruik van haar rapportage en dat de inzet hiervan in de rechtszaak voor verweerster een onaangename verrassing was. Dit is voor appelland niet te volgen, omdat het CvT eveneens onder overweging 4 concludeert dat verweerster redelijkerwijze kon vermoeden dat haar rapportage gebruikt zou worden in de strafzaak tegen appelland.

Appelland stelt dat verweerster wel degelijk bekend was met de bedoelingen van de advocaat en de ouders ten aanzien van het gebruik van haar rapportage in de strafrechtszaak en daarmee heeft zij willens en wetens aanvaard dat appelland door haar handelen beschadigd zou worden.

Appelland is het ook niet eens met het gestelde onder punt 6. van de overwegingen van het CvT met betrekking tot de vraag of verweerster de rapportage rechtstreeks aan de advocaat heeft gestuurd. Dat is niet, zoals het CvT zegt, een zaak van verschillende lezingen van partijen, maar dit is daadwerkelijk gebeurd.

5. Volgens het CvT (onder overweging 5. van de beoordeling van de klacht) is niet gebleken dat verweerster heeft geprobeerd om de rechtbank te beïnvloeden. Appelland is het hier niet mee eens.

Het CvT heeft geoordeeld dat de (eind)rapportage "*in zijn geheel zorgvuldiger gekund (...had...) bijvoorbeeld op de terreinen betrokkenheid, doelen, resultaten, werkwijze en hoe eerdere diagnostiek is benut en beoordeeld.*"

Appelland vindt dat erg voorzichtig geformuleerd voor een eindrapportage die op de belangrijkste punten simpelweg niet voldoet voor een rapportage, die meer lijkt op een betoog dat tot de gewraakte conclusie leidt en zeer kort voor de strafzitting aan de ouders is gestuurd.

Verweerster heeft daarnaast haar c.v. meegestuurd bij de brief. Die zal niet voor de ouders bedoeld zijn, waar zij al een jarenlange hulpverleningsrelatie mee had, maar eerder ondersteunend voor de advocaat.

Het lijkt er sterk op dat de rapportage vooral voor de rechtszitting is geschreven.

3.2 Het standpunt van verweerster

1. Verweerster neemt afstand van de veronderstellingen die appelland doet over haar persoon en drijfveren. Appelland benoemt hier geen feiten maar doet veronderstellingen.

2. Er is geen sprake van een eindrapportage, slechtst van een brief die verweerster in het hulpverleningskader heeft geschreven aan de ouders en aan niemand anders.

3. Voor verweerster is niet duidelijk wat appelland bedoelt met de eigen onderzoeksplicht van verweerster. Het onderzoek is verricht voorafgaand aan de betrokkenheid van verweerster door deskundige collega's van verschillende disciplines. Er is aan verweerster uitdrukkelijk

geen oordeel gevraagd over de bevindingen die geleid hebben tot het aannemen van de hypothese van seksueel misbruik.

4. Artikel 38 van de Beroepscode zou van toepassing zijn als het zou gaan om een officiële rapportage. Dit is niet het geval. Het gaat om een brief aan de ouders.

5. In de brief zijn geen gegevens van appelland opgenomen. De brief bevat citaten van het meisje waarin zij een voornaam noemt. Er worden geen oordelen of adviezen gegeven, of conclusies getrokken met betrekking tot deze voornaam, laat staan met betrekking tot appelland.

6. Verweerster was onaangenaam verrast dat de brief in een geheel ander kader is gebruikt dan waarvoor bedoeld. De vraag van de ouders of de advocaat de brief mocht lezen is een heel andere dan de vraag of deze in de rechtszaak gebruikt mocht worden. Mogelijk is verweerster achteraf naïef of onvoldoende alert geweest.

7. Het is verweerster onduidelijk wat appelland bedoelt als hij stelt dat zij de rechtszaak heeft beïnvloed.

De brief is kort voor de rechtszitting geschreven, omdat dit een stressvolle gebeurtenis was voor de ouders en zij daar ondersteuning bij vroegen. De argumenten van appelland ondersteunen juist het oordeel dat het hier niet zou gaan om een eindrapportage. Appelland blijft terugkomen op zijn stelling dat verweerster haar c.v. met de brief heeft meegestuurd en de brief rechtstreeks aan de advocaat gemaild heeft. Hij bouwt hierop voort in zijn redentie dat verweerster hem schade heeft berokkend. Verweerster heeft haar c.v. niet meegestuurd en de brief niet aan de advocaat gemaild.

3.3 Het incidenteel beroep van verweerster

1. Bij de feiten onder punt 5: verweerster geeft aan dat de gronden waarop het eerste verhoor en het standpunt dat een tweede verhoor geen zin had uitdrukkelijk niet gerelateerd waren aan het communicatiesysteem.

2. Bij de feiten onder punt 6: de derde deskundige is niet door de rechtbank ingeschakeld, maar door appelland zelf om zijn verweer te ondersteunen. Het gaat om een oud-hoogleraar kindermishandeling die reeds lang met emeritaat is en geen deskundige op het gebied van mensen met een beperking en ook niet op het gebied van gefaciliteerde communicatie.

3. Ten aanzien van punt 1 onder 'Het standpunt van verweerster': Y geeft geen directe zorg aan cliënten en heeft geen behandelrelatie maar werkt adviserend en ondersteunend richting zorgteams, organisaties of families. De WGBO is hier niet van toepassing. Uitgangspunt was ondersteunen van de ouders en het begeleidend team bij het verwerken van en het omgaan met de situatie. Er is aan verweerster uitdrukkelijk geen oordeel gevraagd over de bevindingen die geleid hebben tot het aannemen van de hypothese van seksueel misbruik.

4. Verweerster bestrijdt het gestelde onder 3 van de beoordeling van de klacht. Er was geen sprake van een formele rapportage en zeker geen eindrapportage. Het CvT schijnt tot deze conclusie gekomen te zijn door het enkele feit dat er op vraag van een collegelid is aangegeven dat er na de rechtszitting geen contact is geweest. Het contact met de familie na het traject bij Y was op afroep en onregelmatig en met name op spanningsvolle momenten. Op het moment dat verweerster de brief had geschreven was onduidelijk hoe het contact verder zou gaan. In de visie van verweerster zou een eindbrief vlak voor een stressvolle situatie volstrekt ongepast zijn. Er was hier sprake van een brief aan de ouders, waarop naar de mening van verweerster de artikelen 22-25 van de Beroepscode op van toepassing zouden zijn.

5. Verweerster reageert op punt 4 van de beoordeling. Op het moment dat verweerster de brief schreef en verzond was er nog geen sprake van een vraag van de ouders over het laten lezen van de brief aan de advocaat. Die vraag kwam pas nadat de ouders de brief hadden ontvangen. Als de vraag eerder was gekomen had de brief er anders uitgezien. De brief had als enige functie om de ouders een hart onder de riem te steken in aanloop naar de rechtszitting. Het is geen hulpverleningsdocument in de zin van een officieel rapport. Het letterlijk citeren van de uitspraken van X, waarin ze de voornaam van appelland noemt, heeft tot functie om zoveel mogelijk concreet vast te leggen als onderdeel van een privé-dossier dat kan helpen bij de verwerking, ook op latere leeftijd.

6. Verweerster spreekt tegen dat appelland tot het cliëntsysteem van X zou horen, zoals het CvT stelt. Er is in ieder geval geen sprake van betrokkenheid geweest sinds 2020. Verweerster vraagt zich af of het CvT dit kan bepalen zonder de ouders of X hierover te raadplegen.

7. In de brief zijn geen gegevens, adviezen of oordelen over klager opgenomen. Alleen citaten van uitspraken van X, waarin ze een voornaam noemt. Artikel 38 van de Beroepscode is niet van toepassing.

3.4 Reactie van appelland op het incidenteel beroep

1. Appelland heeft geen aannames gedaan, maar geprobeerd te achterhalen hoe verweerster de hypothese van misbruik in stand heeft kunnen houden, kijkend wat bekend was uit de jarenlange ondersteuning. Appelland heeft daaruit feitelijkheden gehaald.

2. Verweerster geeft aan dat ze ondersteund wordt door het dossier van X, maar onderbouwt haar stellingen niet met gegevens uit het dossier.

3. Wat verweerster aantrof aan bestaand werk van collega's in het kader van de hulpvraag wees niet overtuigend in de richting van misbruik. Veel van het materiaal was gebaseerd op de uitingen van X zelf, door middel van Gefaciliteerde Communicatie. Dit is een bijzondere manier van communiceren. Bij Gefaciliteerde Communicatie is niet de cliënt aan het woord, maar de begeleider. De communicatie wordt fysiek gestuurd door de begeleider. Dat dit zo is, wordt ondersteund door wetenschappelijke testen.

Gelet op de ernst van de uitlatingen van X had verweerster kritischer moeten zijn op deze communicatiemethode.

Er waren ook signalen die de hele andere kant op wezen. Appelland heeft dit aangevoerd in alle fasen van de juridische procedures. Dit is geen enkele maal tegengesproken door de ouders van X of hun advocaat. Ook verweerster was hiervan op de hoogte, maar ze heeft deze signalen niet meegenomen.

4. Zoals appelland al eerder stelde voldoet de rapportage van verweerster op verschillende punten niet aan de zorgvuldigheidseisen. Het CvT stelt dat verweerster in de rapportage concludeert dat zij seksueel misbruik aannemelijk acht. Er staat echter dat zij geen ander scenario mogelijk acht. Dat gaat nog verder. Appelland is daarmee met zekerheid de dader van het misbruik geworden. Deze conclusie kan niet worden gedragen door het onderzoek van verweerster.

5. Gezien de omvang en intensiteit van de ondersteuning gedurende 10 jaar hoort appelland tot het cliëntsysteem van X.

6. Verweerster stelt dat de brief alleen voor de ouders was bestemd. Toen de ouders vroegen of de advocaat de brief mocht lezen, had verweerster dit uitdrukkelijk kunnen verbieden. Er blijkt nergens uit dat zij dit gedaan heeft.

4. Het beoordelingskader

Bij de toetsing van het professioneel handelen, gaat het er niet om of dat handelen beter had gekund, maar om het beantwoorden van de vraag of de pedagoog heeft gehandeld zoals van een redelijk handelend en redelijk bekwaam pedagoog kan worden verwacht. Hierbij wordt rekening gehouden met de Beroepscode en overige normen en standaarden die voor leden van de NVO gelden.

Bij de beoordeling van dit beroep is de Beroepscode 2021 van toepassing op het handelen van verweerster.

Artikel 10, derde lid:

De pedagoog is in zijn professioneel handelen en nalaten zorgvuldig jegens een ieder.

Artikel 37, eerste lid:

Indien de pedagoog een rapportage opstelt, beperkt hij zich tot het verstrekken van die gegevens die voor de beantwoording van de vraagstelling van belang zijn en hij vermeldt de beperkingen die voor zijn bevindingen gelden. De pedagoog neemt bij het opstellen van de rapportage de volgende regels in acht:

- het rapport vermeldt de feiten, omstandigheden en bevindingen waarop het berust;*
- het rapport geeft blijk van een geschikte methode van onderzoek om de voorgelegde vraagstelling te beantwoorden;*
- in het rapport wordt op inzichtelijke en consistente wijze uiteengezet op welke gronden de conclusies van het rapport steunen;*
- het rapport vermeldt de bronnen waarop het berust, daaronder begrepen de gebruikte literatuur en de geconsulteerde personen of instanties;*
- de rapporteur blijft binnen de grenzen van zijn deskundigheid.*

Artikel 38

1. In zijn rapportages beperkt de pedagoog zich bij het geven van oordelen en adviezen tot de cliënt. De pedagoog geeft geen oordelen en adviezen met betrekking tot andere leden van het cliëntsysteem, met uitzondering van lid 2 en lid 3.

2. Indien het voor het doel van de rapportage noodzakelijk is om gegevens over een ander lid van het cliëntsysteem dan de cliënt op te nemen, dan beperkt de pedagoog zich, behoudens de uitzondering in lid 3, tot die gegevens die hij uit eigen waarneming of onderzoek heeft verkregen. Voor het verstrekken van deze gegevens is gerichte toestemming van het andere lid van het cliëntsysteem vereist, behoudens het bepaalde in artikel 13.

3. Indien de pedagoog meent dat het voor de rapportage noodzakelijk is gegevens van een ander lid van het cliëntsysteem dan de cliënt op te nemen die hij niet uit eigen waarneming of onderzoek heeft verkregen, vermeldt hij dit uitdrukkelijk. En hij vermeldt ook de bron van de gegevens en de relevantie van de betreffende gegevens voor de rapportage. Voor het verstrekken van deze gegevens is toestemming van dit andere lid van het cliëntsysteem vereist, behoudens het bepaalde in artikel 13.

5. Overwegingen van het College van Beroep

1. Verweerster geeft aan dat op de brief de artikelen 22 tot en met 25 van de Beroepscode van toepassing zouden zijn. Deze artikelen handelen over de omschrijving van de opdracht aan een externe opdrachtgever (art. 22), onverenigbare opdrachten of rollen (art. 23), respect voor de waardigheid en de persoonlijke levenssfeer van de cliënt (art. 24) en grensoverschrijdend gedrag (art. 25). Het College van beroep oordeelt deze artikelen niet van toepassing ten aanzien van de klacht en laat ze verder buiten beschouwing.

2. Gefaciliteerde Communicatie is een manier van communiceren waarbij het lichaam, c.q. het hoofd van de cliënt ondersteund wordt bij het aanwijzen van letters, woorden of pictogrammen. Er is discussie over de betrouwbaarheid van deze vorm van communicatie. Wat hier ook van zij, het is niet aan het College van Beroep om de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de uitingen die met Gefaciliteerde Communicatie zijn gedaan door X en waar verweerster naar verwijst in haar brief te beoordelen en het College zal hier dus verder geen uitspraak over doen.

3. Partijen verschillen van mening of de brief die verweerster aan de ouders heeft gestuurd een rapportage is, die moet voldoen aan de eisen die daaraan in de Beroepscode worden gesteld.

In de Beroepscode staat het begrip 'Rapportage' niet expliciet gedefinieerd. Het College van Toezicht heeft in zijn uitspraak benoemd dat de brief een rapportage is zoals bedoeld in de beroepscode van de NVO omdat er sprake is van een beeldbeschrijving, bevindingen en een conclusie. Het College van Beroep onderschrijft dit en voegt hieraan toe dat onder het begrip 'Rapportage' alle schriftelijk uitgebrachte bevindingen moeten worden verstaan, die tot één of meer personen herleidbaar zijn. Het College van Beroep beoordeelt de brief als een rapportage, maar in tegenstelling tot het College van Toezicht niet als een eindrapportage, omdat dit niet is gebleken uit de overgelegde stukken en het verhandelde ter zitting.

4. De brief was, zoals verweerster stelt, slechts bedoeld voor het persoonlijk dossier van de ouders. In de brief heeft verweerster niet het doel aangegeven van de brief en ook niet de beperking van het gebruik ervan. In die zin voldoet de rapportage niet aan de zorgvuldigheidseisen van artikel 37.

Verweerster heeft, wetende van de lopende strafzaak, toestemming aan de ouders gegeven om deze brief aan de advocaat van X te laten lezen. Hiermee is zij zelf ingegaan tegen de bedoeling van de brief. Zij had kunnen weten dat een advocaat de brief als zijnde een deskundigenoordeel zou kunnen betrekken in het lopende strafproces (zie ook onder 6).

5. Verweerster stelt dat zij geen gegevens van appellant in de brief heeft opgenomen, dat zij appellant op geen enkel moment heeft beschuldigd en alleen een klinische aanneme heeft gedaan op grond van de gepresenteerde klachten, de diagnostiek die was verricht en citaten van X. Het College van Beroep overweegt dat de brief citaten bevat van X waarin de voornaam van appellant, wordt vermeld. De citaten betreffen de periode waarin appellant nauw betrokken was bij de verzorging en begeleiding van X. Verweerster had moeten begrijpen dat het voor de hand ligt dat een lezer van de brief door het citeren van de naam van appellant een expliciet verband legt tussen hem en de overige van X geciteerde tekst.

6. Verweerster heeft naar het oordeel van het College van Beroep geen toestemming aan de ouders mogen geven om deze brief aan de advocaat te laten lezen. De brief bevatte met het benoemen van de naam van appellant een bevinding ten aanzien van hem, of kon in ieder geval zo begrepen worden. Verweerster had zich moeten realiseren dat de advocaat van het slachtoffer de citaten van X en verweersters bevindingen naar alle waarschijnlijkheid in het juridische kader van de strafzaak zou gebruiken of althans dit als een zeer aannemelijk risico moeten beschouwen, temeer zij als doel had met de rapportage enkel de ouders te ondersteunen in het verwerken en omgaan met de ontstane situatie.

Verweerster heeft weliswaar geen bevindingen gedeeld ten aanzien van iemand die op dat moment nog onderdeel van het cliëntsysteem was, maar heeft ten opzichte van appellant wel onzorgvuldig gehandeld in de zin van artikel 10 van de Beroepscode.

Zoals het College van Toezicht ook al heeft geoordeeld, had verweerster zich in de brief moeten beperken tot haar bevindingen ten aanzien van X en iedere herleidbaarheid tot de identiteit van appellant uit de tekst moeten laten.

7. Het College van Beroep kan niet vaststellen dat verweerster met de brief geprobeerd heeft om de rechtszaak te beïnvloeden. De stelling van appellant dat verweerster de brief zelf aan de advocaat van X heeft gestuurd wordt weersproken door verweerster en kan ook niet worden vastgesteld uit de bewoordingen in de mail van de advocaat.

Verweerster stelt dat haar c.v. al in bezit van de ouders was in verband met de bekostiging van haar opdracht. Het college kan niet vaststellen dat verweerster haar c.v. met de brief aan de ouders heeft meegestuurd ten bate van de rechtszaak.

8. Het College van Beroep oordeelt dat verweerster in strijd heeft gehandeld met de genoemde artikelen 37 en 10 van de Beroepscode.

9. Verweerster heeft aangegeven dat zij in het vervolg bij een dergelijke brief duidelijk zal aangeven wat het doel en de beperking van het gebruik is van de brief. Verweerster heeft eveneens in intervisie gereflecteerd op haar inhoudelijke bevindingen in de brief. Verweerster heeft echter geen reflectie getoond ten aanzien van de essentie van de klacht. Zij had moeten beseffen dat er een spanningsveld kon ontstaan, tussen enerzijds het tegemoetkomen aan de wens van de ouders tot deze vorm van ondersteuning en anderzijds de professionele grenzen die verweerster in acht moest nemen. Verweerster heeft geen oog gehad voor de meerdere mogelijke doelen waarvoor de informatie in haar rapportage door de betrokkenen gebruikt kon worden. De tot appellant herleidbare persoonsgegevens in de context van haar rapportage kon voor appellant leiden tot een waardeoordeel over hem in de lopende juridische procedure.

6. Uitspraak

Het incidentele beroep van verweerster tegen de uitspraak van het College van Toezicht is ongegrond. Het beroep van appellant tegen de zwaarte van de maatregel oordeelt het College van Beroep als gegrond. Voor het overige beoordeelt het College het beroep ongegrond.

Verweerster had zich bewust moeten zijn van de gevoelige inhoud van de brief en vervolgens de mogelijke rol van haar brief als onderbouwing in de strafzaak tegen appellant en had moeten voorkomen dat de brief als zodanig gebruikt zou kunnen worden. Daarnaast heeft verweerster geen reflectie laten zien op haar handelen.

Dit overziend is naar het oordeel van het College van Beroep een zwaardere maatregel dan een waarschuwing op zijn plaats.

Het College van Beroep legt de maatregel van berisping op.

Aldus gedaan op 24 april 2026.

College van Beroep,

De heer mr. D. Beltman,
voorzitter

mevrouw mr. drs. J. Pfeiffer
ambtelijk secretaris